

Bayer Zsolt

Gyurcsányhoz

– Magyar Hírlap • 2013. december 7. –

Az erdélyi fejedelmek. Bethlenek, Báthoryak, Apafiak, Rákócziak. Mind. S maga, a Vezérő Fejedelem. S a lófó székely Dózsa György. A költők sora. Aprily, Dsida, Ady, a Hymnus költője, Kölcsey. Íróink. Tamási, Sütő András. És szegény-szegény Szilágyi Domokos.

A Házsongárdi temetőben nyugszik a fél magyar irodalom.

„A tavasz jött a parttalan időben
s megállt a házsongárdi temetőben. //
En tört kövön és porladó keresztben
Aletta van der Maet nevét kerestem. //
Tudtam, hogy itt ringatja rég az álom,
s tudtam, elmúlt nevéét már nem találom.”

Ott nyugszik ez is. És te soha, soha az életben nem teheted be oda a lábaid.

De máshova sem. Soha nem mehatsz el Dobó István szülőfalujába. Emlékszel még? Dobó csak ennyit mondott: Hegedűs István! Esküdet megszegted, hazádat elárultad, büntetésed: halál.

Mintha neked mondta volna. És neked mondta... És persze vannak még sokan, felsorolhatatlanul sokan. Kosztolányitól, Csáthtól egészen Liszt Ferencig. Vagy Franz Lisztig, hogy neked is tessék. Óhosszúak semmi közöd.

Böjte Csabához sincs. Ő két napja tette le az állampolgári esküt, ötszázazredik magyarként. Eppen akkor, amikor te bejelentetted, hatalomra kerülve azonnal

elveszed a határon túli állampolgárságát és szavazati jogát. Hidd el, ennek pontosan így kellett lennie. Ime: a mérleg egyik serpenyőjében ott van a magyar kultúra, a szellemtörténet és a történelem kétharmada, s ott van Böjte Csaba. A másikban ott vagy te, és azok a nyomorult lumpenprolik, akikhez beszélsz. Akikről Szentesi barátom megemlékezett tegnap. Akik reggel bedobják a felest, és rekedten felvonyítanak: „jönnek ide a kib...tt, bűdös románok”. Te velük tartozol össze. Neked hozzájuk van közöd, ti kölcsönösen feltételezitek egymást. És jól számolsz: ezekből van annyi, hogy téged bejuttassanak a parlamentbe. Abba a parlamentbe, amelyet javarészt székely mesteremberek építettek annak idején.

Letette az állampolgári esküt Böjte Csaba, a félmilliomodik „határon túli magyar”. (Istenem, mennyire utálok ezt a kifejezést. Mintha nem lenne mindegy, hol született valaki. Magyar, és kész. Ugye te is így gondold? Ugye, szerinted sem lehet megkülönböztetni embereket a szerint, hogy hol látták meg a napvilágot?) Letette az esküt, és nem látom sehol a húszmillió román. Nem látom, ahogy éppen összeomlasztják az egészségügyi és szociális rendszert az áttelepültek. Nem látom, ahogy odavan a „határon belüliek” nyugdíja őmialtuk. Hazudtatok, vagy csak tévedtetek? Ti annak idején kiszámoltátok, hogy a kettős állampolgárság ötszázmilliárd forintba kerülne a magyar költségvetésnek. Nem került. Hazudtatok vagy tévedtetek? Illetve, nincs többes szám! Te egyedül, csak te vagy felelős mindazért, ami történt. Minden más bűnöd eltörlőd emellett. Minden más bűnöd, a Fittelina Kft.-d elévült adócsalásai, ingatlanügyeid, a furcsa szakdolgozatod – mind-mind csak apró csibészesség ehhez képest. Ócska, szemét kis ripacszkodásod sem fog fennmaradni. De a 2004-es,

nemzet ellen folytatott kampányod bekerül majd a históriába. Akkor derült ki, hogy maradtál, aki voltál: frusztrált, irigy, alias lumpenproli. És az maradsz életed végéig. Ha éltél volna 1919-ben, te lettél volna Cserny József legjobb embere. Ez pedig nem eleve elrendelés, hanem választás kérdése. Ott meneteltél volna Cserny mellett, bőrkabátban, és erősen gesztikulálva, szenvedélyesen lóttél volna fejbe idősb és ifjabb Hollán Sándort a Steyer-pisztolyoddal, nemdebár?

Ott ültél volna Jászi Oszkár mellett a belgrádi tárgyalásokon, és szenvedélyesen gyözködtél volna a szerbeket, hogy vonuljanak be az országba, egészen Pécsig, mert akkor majd ti újjászervezték a proletár államot a megszállt területeken. Mert hát, mindenki hozzászól valamit a létezéshez, a világhoz és a hazához, valamit, ami csak őbelőle fakadhat. Belőletek ennyi tellett. A huszonhárommillió román, és a NEM. Csernyék-ből és Lukácsékból a gyilkolás, Jásziékból a hazaárulás. Ti egy egyenes mentén helyezkedtek el.

Eközben egy délvidéki magyar zseni ezt írta nekünk: „Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe hinnem, s azt is tudom, hogy el kell mennem innen, de pattanó szívem feszítve húrnak dalolni kezdtem ekkor az azúrnak, annak, kiről nem tudja senki, hol van, annak, kit nem lelek se most, se holtan. Bizony ma már, hogy izmaim lazulnak, úgy érzem én, barátom, hogy a porban, hogy lelkek és göröngyök közt botoltam, mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak vendége voltam.”

És ez az, amit te nem mondhatasz el magadról. Pedig tudjuk, te szoktál bémálcogni...

Szentesi Zöldi László

Gyurcsányi tartalékok

– Magyar Hírlap • 2013. december 6. –

Bűdös románok – mondta a férfi rekedtes hangon, és megcsóválta a fejét. A másik kettő bólogatott, aztán megfogták a poharat, és máris zúdították befelé az olcsó sört, és hozzá olcsó cigarettát szívtak. Ott álltak gyűrötten, másnaposan, gyűlölködően.

Reggel nyolc óra, kis vasútállomáson vagyunk, nem messze Budapesttől. Kezdődik a nap. Én munkába megyek, ők söröznek és politizálnak. Mindig ott állnak, ahol most, mindig hárman-négyen vannak, és mindig hangosan megmondják, mert ők aztán nagyon látják onnan, a palackokkal és csikkkel telehajigált doboz mellől, hogy milyen a kormány, mi a baj az országban, és hogy mit kellene tenni.

Bűdös románok.

Egy ilyen bűdös románról, Böjte Csabáról szóltak tegnap a hírek. Arról az emberről, aki gyermekek ezreit menti meg Romániában. Böjte Csaba, ez a bűdös román, aki néha átjön Magyarországra, és ilyen módon nyilván elveszi a munkát a kora reggel sörrel politizálótól, az ötszázazredik új magyar állampolgár. Rá gondolk, amikor felszállok a vonatra, és még egyszer visszatérek a beszélgetőkre, akik délig biztosan összehozták majd, hogy a bűdös románok vajon hol tanulhattak meg ilyen jól magyarul.

Ők Gyurcsány Ferenc barátai. A bűdös románok Gyurcsány Ferenc humántartalékai, emberi erőforrásai.

Amikor a bukott kormányfó azzal fenyegetőzik, hogy

elveszi a külhoni magyarok választójogát, semmi újat nem mond, a gondolat egyenesen következik hazát, nemzetet nem ismerő, beteg személyiségéből. Sokkal érdekesebb, mivel indokolja, hogy a csíkszeredai és a szabadkai magyar miért ne lehessen magyar állampolgár. Szerinte Magyarország a hétköznapjaiban osztozó emberek közös hazája, ezért annak legyen választójoga, aki állandó lak-hellyel itt él, itt fizet adót, és vállalja döntése következményét.

Most vegyünk egy nagy lélegzetet, és tűnődjünk el azon, hogy ki fizet jtt adót.

Én például fizetek, több millió honfitársammal együtt. Reggel felkelünk, munkába indulunk, felelősséget érzünk a családjunkért, és még véletlenül sem sörözünk minden reggel a vasútállomáson. Vannak azonban milliósámra ebben az országban, akik nem fizetnek adót. Nem az önhibájukon kívül munkájukat vesztett, hanem a munkát eleve rühellő, reggel nyolckor söröző hóbörgőkre gondolok. Őket mi, a munkába állásunk óta adózó magyar állampolgárok tartjuk el.

És mégis, ezeknek a munkakerülő, züllött, lumpenproletár senkiknek alanyi jogon jár a választójog, amit melleleg bármikor örökre becsereálnének három felesért, ha tehetnék. De a kolozsvári professzornak és a székely favágónak, akiknek az ősei ezer évig ugyanabban a Magyar Királyságban éltek, és akik hajszálpontosan ugyanabba a nemzeti kultúrába, nyelvbe születtek bele, mint a csongrádi, zalai vagy budapesti magyar (vagy nem magyar), a gyurcsányi logika szerint semmi sem jár.

Gondolom, alaposan meglepődne Gyurcsány, ha valaki komolyan venné a javaslatát, és azt mondaná:

ugyan, nézzük meg tétélesen, ki fizet adót ebben az országban, ki viszi hátán a munkakerülő és ingyenélők százezreit, millióit, és tényleg csak az szavazhasson, aki itt él és adót fizet. Azért hiszem, hogy meglepődne Gyurcsány, mert neki maradnának az adót nem fizető nyugdíjas munkásörök (lásd a baloldali rendezvények életkori összetételét), valamint a vasútállomáson sörözők, mi pedig nagyjából négyötödös parlamenti többséget adnánk ki, ebben biztosak lehetnek.

Amikor Gyurcsány azt mondja, hogy újratárgyalná a vatikáni szerződést, megszüntetné a köztelevíziót, felszámolná a földbérleti szerződéseket, eltörölné a kötelező nyugdíjkorhatárt, akkor a vasútállomáson bűdösrománok nyelvén beszél. Egyszerű bunkóság, mély demagógia, felelőtlenesség és közröhej – ilyen ma és ezzel operál a Demokratikus Koalíció, és ilyen embereket keres „programjához” a magyar társadalomban.

Gyurcsány Ferenc megérkezett Rákosi Mátyáshoz. Utoljára ők, a Moszkvából idehelyezett kommunisták manipulálták ennyire kendőzetlenül a lumpenprolikat 1945 és 1948 között. Ők szították fel az emberek legaljasabb ösztöneit, ők terelgették a munkakerülőket az urnákhoz, és ők számolták fel a törvényességet Magyarországon.

Gyurcsány is felszámolná, ha tehetné. Nem engedjük neki. Böjte Csabát, az ötszázazredik magyar állampolgárt Isten oltalmazza útján, a vasútállomáson pedig halkabban kéretik bűdösrománózni, mert egyszer jön egy adót fizető székely, és rettenetes lapátkezeléssel elveszi élettársukat, a félig teli üveget. Hiszen, ha már adót fizet, valamiképpen a sörükhöz is köze van, nemde?

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: EI-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.